

🌺 สัปดาห์ที่ 4 🌺

การเล่นของเด็กปฐมวัย

🌺 วิชากิจกรรมพัฒนาทักษะทางกายและการจัดประสบการณ์เรียนรู้ 🌺

สมาชิกกลุ่ม

- 1.นางสาวไผ่แก้ว สุวรรณะ รหัส 085
- 2.นางวินัส แสงห้าว รหัส 086
- 3.นางรัชฎาภรณ์ บุญโต รหัส 095
- 4.นางนิรมล มุขมณีย์ รหัส 096
- 5.นางสำราณ กรเสนาะ รหัส 097
- 6.นางกาญจนาภรณ์ หงษา รหัส 098
- 7.นางสาวอรัมภา ละทะโล รหัส 099
- 8.นางสาวเรณุการ์ แสนตระกูล รหัส 100
- 9.นางสาวภูมิใจ ตูมกา รหัส 101
- 10.นางสาวมณีรัตน์ วันเจริญ รหัส 102
- 11.นางสาวทัศนะ เจริญยุทธ รหัส 103
- 12.นางสาวจารุพร นามมนตรี รหัส 111

ความหมายของการเล่น

การจัดกิจกรรมการเล่นสำหรับเด็กปฐมวัย นับว่าเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญมาก เพราะ การเล่นเป็นประสบการณ์ที่มีการเตรียมเด็ก ให้มีความพร้อมทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ก่อนที่จะเข้าเรียน ในระดับประถมศึกษา

“**การเล่น**” คือ การกระทำหรือกิจกรรม ที่ก่อให้เกิดความสนุกสนานรื่นเริง บันเทิงใจ ซึ่งมักมีกติกาการเล่นหรือการแข่งขันง่าย ๆ ไม่สลับซับซ้อนมากนัก จุดประสงค์ส่วนใหญ่ มุ่งเพื่อให้เกิดความสนุกสนาน เพื่อออกกำลังกาย และก่อให้เกิดความสามัคคีทั้งระหว่างผู้เล่นและผู้ชม กติกาอาจกำหนดขึ้นไว้ก่อนและเคยปฏิบัติมาแล้วหรือ ตกलगกันตั้งขึ้นขณะจะเริ่มเล่นก็ได้

🍄 ความสำคัญของการเล่น 🍄

🌺 ความสำคัญของการเล่น การเล่นช่วยให้เด็กเกิดการ
พัฒนาด้านต่าง ๆ เช่น ด้านร่างกาย จะช่วยให้เด็กมีร่างกายแข็งแรง
สมบูรณ์ เพิ่มทักษะการใช้กล้ามเนื้อต่าง ๆ ด้านอารมณ์จะช่วยให้
เด็กเป็นผู้มีอารมณ์แจ่มใส เบิกบาน สนุกสนาน ด้านสังคมจะช่วย
เสริมสร้าง ให้เด็กเป็นผู้มีความเชื่อมั่นในตนเอง กล้าแสดงออก
สามารถร่วมเล่นกับเพื่อนได้อย่างสร้างสรรค์ และมีปฏิสัมพันธ์กับผู้
อื่น ทำให้เป็นผู้ที่ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมได้ง่าย มีทักษะในการ
สื่อสาร ด้านสติปัญญาจะช่วยฝึก ให้เด็กรู้จักคิดทั้งด้านการคิด
อย่างมีเหตุผล การคิดอย่างสร้างสรรค์และจินตนาการ สามารถรู้จัก
วางแผน รู้จักแก้ปัญหา มีน้ำใจ มีความอดทน เป็นการปลูกฝัง
จริยธรรม คุณธรรม ให้แก่เด็กด้วย

ประโยชน์ของการละเล่นของเด็กปฐมวัย

 เป็นการช่วยบริหารร่างกาย ให้สมบูรณ์แข็งแรง เป็นการช่วยรักษาสุขภาพจิตของผู้แสดงการละเล่น และคลายความตึงเครียดของประสาทได้เป็นอย่างดีด้วย

 เป็นการส่งเสริมให้เกิดความสามัคคี รักหมู่คณะ ทำให้ได้มีส่วนร่วม การแข่งขัน การแสดงหรือร่วมสนุกสนาน ความรัก ใคร่กลมเกลียว

 เป็นการส่งเสริมการริเริ่มสร้างสรรค์ ในสิ่งที่ดีงาม ซึ่งการริเริ่มสร้างสรรค์นี้ควรฝึก ให้มีขึ้น โดยเฉพาะเด็ก ๆ และเยาวชน ควรได้มีการฝึก ให้มาก ช่วยสร้างเสริมประสบการณ์ชีวิต นำไปใช้ในชีวิตประจำวัน

 เป็นการฝึกปฏิญาณไหวพริบ

 เป็นการสร้างเสริมในด้านขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมและเอกลักษณ์ของท้องถิ่น เนื่องจากการละเล่นพื้นบ้านบางอย่าง ประชาชนได้นำมาเล่น ในงานประเพณี ช่วย ให้งานนั้นสนุกสนานยิ่งขึ้น การละเล่นจึงนับมีส่วนส่งเสริมขนบธรรมเนียมประเพณีด้วย

ประเภทของการเล่น

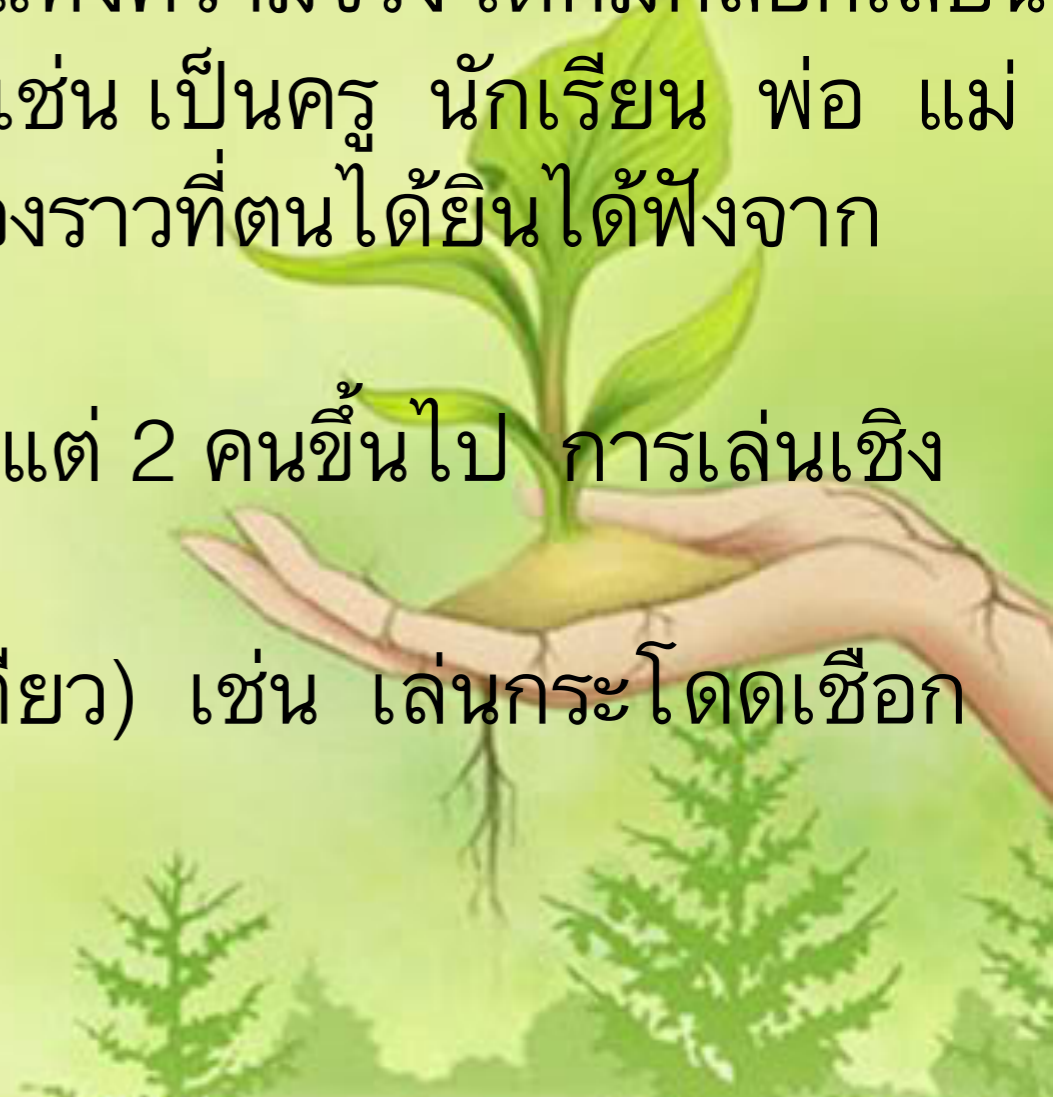
การเล่นของเด็กก็มีความแตกต่างกันไปในแต่ละวัน เวลา และแต่ละบุคคล ตามสภาพการและความพอใจของเด็ก ทั้งนี้เนื่องจากการเล่นแต่ละชนิด ให้ความสนใจหรือดึงดูดใจ เด็กแตกต่างกัน บางครั้งก็ชอบดูคนอื่นเล่น หรือบางครั้งก็ชอบ เล่นกิจกรรมที่ร่วมมือกับคนอื่น ๆ มีการผลัดเปลี่ยนวัตถุกันเล่น เด็กแต่ละคนมี โอกาสเล่น ในแบบต่าง ๆ กัน ดังที่ ศรีเรือน แก้วกังวาล (2545 : 211 – 213) ได้สรุปประเภทของการเล่น ไว้ 7 ประเภทดังนี้

🍄ประเภทของการเล่น🍄

🍓 เล่นคนเดียว เด็กเล่นคนเดียวกับของเล่น เช่น เล่นกับตุ๊กตา เล่นตัดกระดาษ
เล่นสมมติ ฯลฯ

🍓 เล่นสมมติ โลกของการเล่นสมมติเป็นการเล่นที่โดดเด่นมากของเด็กวัยเด็กตอนต้น สำหรับเด็ก การเล่นชนิดนี้เป็นโลกแห่งความจริง เด็กมักลอกเลียนโลกสมมติจากเรื่องราวในชีวิตจริงที่ได้พบเห็น เช่น เป็นครู นักเรียน พ่อแม่ ทำกับข้าว ฯลฯ หรือบางครั้งก็ลอกเลียนจากเรื่องราวที่ตนได้ยินได้ฟังจากนิทาน

🍓 เล่นเชิงสังคม ได้แก่ การเล่นที่มีเด็กตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป การเล่นเชิงสังคมอาจรวมการเล่นประเภทอื่น ๆ ด้วย (ยกเว้นการเล่นคนเดียว) เช่น เล่นกระโดดเชือก เล่นซ่อนหา เล่นอิ้ตัก เล่นมอญซ่อนผ้า ฯลฯ

🍓 เล่น-ดูผู้อื่นเล่น เด็กดูผู้อื่นเล่น โดยไม่ร่วมเล่นด้วยแต่อาจจะถามคำถาม ให้คำแนะนำ ฯลฯ การดูผู้อื่นเล่นไม่ค่อยปรากฏบ่อยนัก ในวัยนี้

🍓 เล่นอย่างเดียวกัน ในที่เดียวกันแต่ไม่เล่นด้วยกัน (ต่างคนต่างเล่น) (Parallel Play) เช่น เด็ก 2 คน ต่างนั่งเล่นตุ๊กตาของตัวเอง พุดกับตุ๊กตา แต่ไม่ร่วมเล่นตุ๊กตาตัวเดียวกัน

🍓 เล่นร่วมกัน (Associative Play) เมื่อเด็กโตขึ้นเด็กจะชอบเล่นร่วมกับเพื่อนมากกว่าเล่นคนเดียว หรือเล่นด้วยกันแต่ต่างคนต่างเล่น เด็กยังยอมรับกติกาการเล่นร่วมกันไม่ค่อยได้ จึงมักจะทะเลาะกันค่อนข้างบ่อยเมื่อเล่นร่วมกัน แต่การทะเลาะของเด็กเป็นลักษณะชั่วคราวช่วยยาม

🍓 เล่นแบบร่วมมือกัน (Co-operative Play) เด็กจะรู้จักเล่นด้วยกันอย่างมีกฎเกณฑ์การเล่นที่ไม่ซับซ้อน เมื่ออายุประมาณ 5 – 6 ขวบ

สุชา – สุรางค์ จันทรเอม (2529 : 121) กล่าวไว้ว่า

- 🌸 การเล่นเป็นการระบายพลังงานที่เหลือ ให้เป็นไปตามธรรมชาติ
- 🌸 การเล่นเป็นการหาความสนุกเพลิดเพลิน เพื่อเป็นการพักผ่อน โดยเด็กไม่รู้ลึกลับเหน็ดเหนื่อยเท่ากับการทำงานถึงแม้จะต้องออกแรงมาก ๆ เหมือนกัน
- 🌸 การเล่นเป็นการเลียนแบบบรรพบุรุษ เพราะเด็กเคยเห็นการกระทำของบุคคลที่เด็ก ใกล้เคียง
- 🌸 การเล่นเป็นการชดเชยสิ่งที่ขาด โดยเด็กจะแสดงออกมา โดยการเล่น

เพียเจต์ (Piaget, 1962) ได้กล่าวว่า

🌸 การเล่นเป็นกิจกรรมในการพักผ่อน เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน ที่ไม่ได้มุ่งเน้นการแข่งขันเพียงอย่างเดียว แต่ควรคำนึงถึงว่าเมื่อเด็กเล่นแล้วได้ประโยชน์ รู้จักคิด รู้จักแก้ปัญหา ให้อภัย และเสียสละ ตลอดจนมีปฏิสัมพันธ์ ได้ทำงานร่วมกันเพื่อการพัฒนาด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

🌸🌸 การเล่นเกมของเด็กปฐมวัย 🌸🌸

🍎 การเล่นเกมซ่อนหา หรือ โป้งแปะ 🍎

🌸 "เล่นเกมซ่อนหา" หรือ "โป้งแปะ" เป็นหนึ่งในการเล่นเกมที่บ้านที่มีมาช้านาน และยังได้รับความนิยมอยู่ทุกยุคทุกสมัย เพราะกติกาง่าย แล่นสนุก และต้องมีการกำหนดอาณาเขต เพื่อไม่ให้กว้างจนเกินไป จนถึงวันนี้ก็ยังมีเด็ก ๆ จับกลุ่มกันเล่นเกมซ่อนหาให้เห็นกันอยู่

โดยกติกาก็คือ คนที่เป็น "ผู้หา" ต้องปิดตา และให้เพื่อน ๆ ไปหลบหาที่ซ่อน โดยอาจจะนับเลขก็ได้ ส่วน "ผู้ซ่อน" ในสมัยก่อนจะต้องร้องว่า "ปิดตาไม่มีด สารพิษเข้าตา พ่อแม่ทำนาได้ ข้าวเม็ดเดียว" แล้วแยกย้ายกันไปซ่อน

เมื่อ "ผู้หา" คาดคะเนว่าทุกคนซ่อนตัวหมดแล้ว จะร้องถามว่า "เอาหรือยัง" ซึ่งเมื่อ "ผู้ซ่อน" ตอบว่า

"เออล่ะ" "ผู้หา" ก็จะเปิดตาและหาเพื่อน ๆ ตามจุดต่าง ๆ เมื่อหาพบจะพูดว่า "โป้ง..(ตามด้วยชื่อผู้พบ)" ซึ่งสามารถ "โป้ง" คนที่เห็นในระยะไกลได้

จากนั้น "ผู้หา" จะหาไปเรื่อย ๆ จนครบ ผู้ที่ถูกหาพบคนแรกจะต้องมาเปลี่ยนมาเป็น "ผู้หา" แทน แต่หากใครซ่อนเก่ง "ผู้หา" หาอย่างไรก็ไม่เจอสักที "ผู้ซ่อน" คนที่ยังไม่ถูกพบสามารถเข้ามาแตะตัว "ผู้หา" พร้อมกับร้องว่า "แปะ" เพื่อให้ "ผู้หา" เป็นต่ออีกรอบหนึ่งได้

🌸 ประโยชน์จากการเล่นเกมซ่อนหา ก็คือ ฝึกให้เป็นคนช่างสังเกต สามารถจับทิศทางของเสียงได้ รวมทั้งรู้จักประเมินสถานที่ซ่อนตัว จึงฝึกความรอบคอบได้อีกทาง นอกจากนี้ยังทำให้ผู้เล่นสนุกสนาน อารมณ์แจ่มใสเบิกบานไปด้วย

🍓 การเล่นงูกินหาง 🍓

🍄 วิธีการเล่นงูกินหาง เริ่มจากเสียงทาย ใครแพ้ต้องไปเป็น "พ่องู" ส่วนผู้ชนะที่มีร่างกายแข็งแรง ตัวใหญ่จะเป็น "แม่งู" ไว้คอยปกป้องเพื่อน ๆ คนอื่นที่เป็น "ลูกงู" จากนั้น "ลูกงู" จะเกาะเอวแม่งูและต่อแถวกันไว้ ยื่นเผชิญหน้ากับ "พ่องู" จากนั้นจะเข้าสู่บทร้อง โดยพ่องูจะถามว่า

พ่องู : "แม่งูเอ๋ยกินน้ำบ่อไหน"

แม่งู : "กินน้ำบ่อ โสภ โยกไป โยกมา"

พ่องู : "แม่งูเอ๋ยกินน้ำบ่อไหน"

แม่งู : "กินน้ำบ่อ หินบินไป บินมา"

พ่องู : "แม่งูเอ๋ยกินน้ำบ่อไหน"

แม่งู : "กินน้ำบ่อ ทรายย้ายไป ย้ายมา"

🍄 จากนั้นพ่องูจะพูดว่า "กินหัวกินหางกินกลางตลอดตัว" แล้ววิ่งไล่จับลูกงูที่กอดเอวอยู่ ส่วนแม่งูก็ต้องป้องกันไม่ให้พ่องูจับลูกงูไปได้ เมื่อลูกงูคนไหนถูกจับ จะออกจากแถวมายืนอยู่ด้านนอก เพื่อรอเล่นรอบต่อไป หากพ่องูแย่งลูกได้หมด จะถือว่าจบเกม

🍄 ประโยชน์ของการเล่นงูกินหางก็คือ ทำให้ผู้เล่นเกิดความสามัคคี ทำงานเป็นกลุ่ม รู้จักช่วยเหลือกัน และรู้จักการต่อสู้เพื่อเอาตัวรอด เมื่อภัยมาถึงตัว นอกจากนี้ยังฝึกร่างกายให้แข็งแรง และจิตใจเบิกบานสนุกสนานไปด้วย

🍒 การเล่นหมากเก็บ 🍒

🍇 การละเล่นยอดฮิตสำหรับเด็กผู้หญิงนั่นเอง ปกติจะใช้ผู้เล่น 2-4 คน และใช้ก้อนกรวดกลม ๆ 5 ก้อนเป็นอุปกรณ์

กติกาก็คือ ต้องมีการเสี่ยงทายว่าใครจะได้เล่นก่อน โดยใช้วิธี "ขึ้นร้าน" คือแบ่มือถือหมากทั้ง 5 เม็ดไว้ แล้วโยนหมาก ก่อนจะหงายมือรับ แล้วพลิกมือกลับรับหมากอีกที ใครมีหมากอยู่บนมือมากที่สุด คนนั้นจะได้เป็นผู้เล่นก่อน

จากนั้นจะแบ่งการเล่นเป็น 5 หมาก โดยหมากที่ 1 ทอดหมาก ให้อยู่ห่าง ๆ กัน แล้วเลือกลูกนำไว้ 1 เม็ด ก่อนจะไล่เก็บหมากที่เหลือ โดยการโยนเม็ดยกขึ้น พร้อมเก็บหมากครั้งละเม็ด และต้องรับลูกที่โยนขึ้น ให้ได้ ถ้ารับไม่ได้ถือว่า "ตาย" หรือถ้ามือไปถูกเม็ดอื่นก็ถือว่า "ตาย" เช่นกัน

ในหมากที่ 2 ก็ใช้วิธีการเดียวกัน แต่เก็บทีละ 2 เม็ด เช่นเดียวกับหมากที่ 3 ใช้เก็บทีละ 3 เม็ด ส่วนหมากที่ 4 จะไม่ทอดหมาก แต่จะใช้ "โปะ" คือถือหมากทั้งหมดไว้ในมือ โยนลูกนำขึ้นแล้วโปะเม็ดที่เหลือลงพื้น แล้วรวมทั้งหมดที่ถือไว้ "ขึ้นร้าน" ได้ก็เม็ดถือเป็นแต้มของผู้เล่นคนนั้น ถ้าไม่ได้ถือว่า "ตาย" แล้วให้คนอื่นเล่นต่อไป โดย "ตาย" หมากไหนก็เริ่มที่หมากนั้น ปกติการเล่นหมากเก็บจะกำหนดไว้ที่ 50-100 แต้ม ดังนั้นเมื่อแต้มใกล้ครบ เวลาขึ้นร้านต้องระวังไม่ให้แต้มเกิน ถ้าเกินต้องเริ่มต้น ใหม่

🌺 การเล่นรี้ข้าวสาร 🌺

🍄 เชื่อเลยว่า ชีวิตในวัยเด็กของคนส่วนใหญ่ผ่านการละเล่น "รี้ข้าวสาร" มาแล้ว และยังร้องบทร้องคันทูที่ว่า "รี้ข้าวสาร สองทะนนานข้าวเปลือก เด็กน้อยตาเหลือก เลือก ท้อง ไบลาน คดข้าว ใส่จาน คอยพานคนข้างหลังไว" ได้ด้วย

กติกา "รี้ข้าวสาร" ก็คือ ต้องมีผู้เล่น 2 คนหันหน้าเข้าหากัน และเอามือประสานกันไว้เป็นรูปข้ม ส่วนผู้เล่นคนอื่น ๆ จะก็คนก็ได้จะยืนเกาะเอวกันไว้ตามลำดับ หัวแถวจะพาขบวนลอดข้มพร้อมร้องเพลง "รี้ข้าวสาร" จนเมื่อถึงประโยคที่ว่า "คอยพานคนข้างหลังไว" ผู้ที่ประสานมือเป็นข้มจะลดมือลงกันไม่ ให้คนสุดท้ายผ่านเข้าไป เรียกว่า "คัดคน" และเล่นอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ จนคนหมด

🍄 ประโยชน์ของการเล่นรี้ข้าวสาร ก็คือ ช่วย ให้จิตใจร่าเริงแจ่มใส รู้จักมีไหวพริบ ใช้กลยุทธ์ให้ตัวเองเอาตัวรอดจากการถูกคล้องไว้ได้ รวมทั้งฝึก ให้เด็กทำงานเป็นกลุ่มได้ด้วย

สรุปได้ว่า

🌸 การเล่นมีความสำคัญต่อพัฒนาการของเด็กเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะในด้าน การเตรียมประสบการณ์เพื่อการอยู่ในสังคมอย่างมีความสุข ความสนุกสนานเพลิดเพลิน นอกจากนี้การสร้างและแสดงออกทางจินตนาการอันเป็นหัวใจสำคัญของกิจกรรมทางความคิดของเด็กที่มีอย่างมากมาย ให้เด็กได้เลือกเล่นอย่างไม่รู้จุกจบสิ้น ซึ่งกล่าวได้ว่าการเล่นเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กได้พัฒนาทั้งทางด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา

จบการนำเสนอค่ะ

